

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεικλιμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 42ος

Ἀθήναι, 31 Αὐγούστου 1935

Ἔτος 57ον. — Ἀριθ. 40

ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΤΡΟΤΟΙΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ BERTHE BERNAGE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἐμπα μέσ' στὸ σπίτι μου, εἶπε.
Ἡ γυναίκα μου θὰ σοῦ δώσῃ νὰ πιῇς
ἓνα ζεστό καφὲ μὲ γάλα ὡς που νὰ
ἐτοιμασθῶ ἐγώ. Πολλοὶ στρατιῶτες,
ἀπ' αὐτοὺς ποὺ πολεμοῦν στὸ μέτω-
πο, δὲν θάδιδαν τὸ θάρρος τὸ δικό
σου. Εἶσαι γενναῖο κο-
ρίτσι, Σουλβία, καὶ ὁ πα-
τέρας σου θὰ ἦταν πε-
ρήφανος ἂν ἤξερε τί κό-
ρη ἔχει.

Πῶς ξεχάστηκαν ὅλοι
οἱ πρῶτοι φόβοι μὲ τὰ κα-
λὰ αὐτὰ λόγια. Ὑστερὰ
ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἡ μικρού-
λα μαζεμμένη σὲ μιὰν ἄ-
κρη τοῦ αὐτοκίνητου τοῦ
γιατροῦ, ἔβλεπε νὰ ξετυ-
λίγονται γοργὰ-γοργὰ
μπροστὰ τῆς τὰ μέρη ποὺ
εἶχε κάνει τὴν ὥρὰ νὰ
τὰ περάσῃ μοναχὴ τῆς.
Ὡς που νὰ τὸ καλοκα-
ταλάβῃ, πέρασαν τὸ δα-
σάκι καὶ σὲ λίγο ἀντί-
κρουσε ἀπὸ μακριὰ τὸ
καμπαναριὸ τῆς ἐκκλη-
σίας τοῦ χωριοῦ.

— Θεέ μου, μὴ φτά-
σουμε πολὺ ἄργά, σκέφ-
τηκε μὲ ἀγωνία, μὴν ἔχει
πεθάνει ἡ κυρία Αὐρη-
λία μοναχὴ τῆς, ὡς που
νὰ πάμε ἐμεῖς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

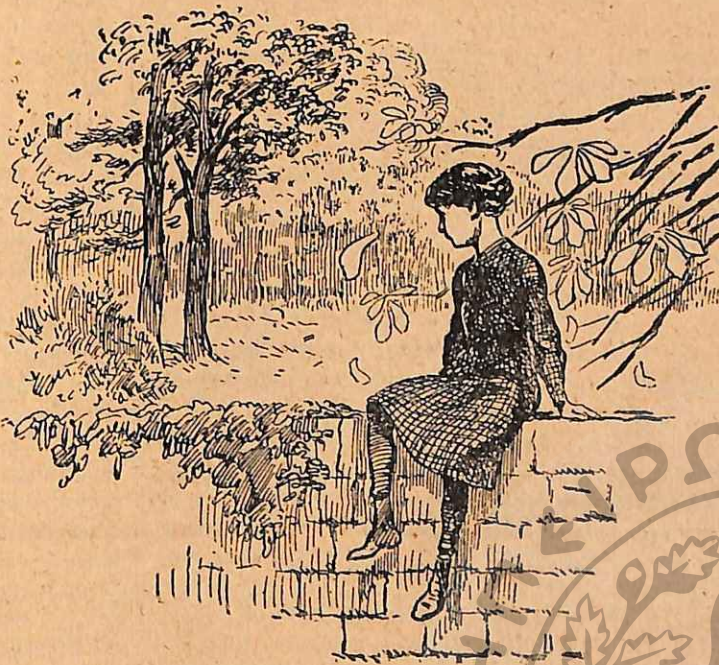
Ἡ κυρία Αὐρηλία ἦταν πολὺ ἄρ-
ρωστη! Ὁ γιατρὸς ἐρχόταν τακτικὰ
καὶ τὴν ἔβλεπε καὶ σὲ κάθε ἐπίσκε-
ψή του τὸ ὕψος του γινόταν πιδὶ συλ-
λογισμένο.

— Ποιὸς σιγουρίζει καὶ ποιὸς μα-
γειρεύει ἐδῶ μέσα; ρώτησε μιὰ μέρα
τὴν κυρία Αὐρηλία.

— Ἡ Σουλβία, ἀπάντησε ἡ ἄρρω-
στη, μ' ἀδύνατη φωνή.

— Ὡς τὸ τέλος αὐτὸ τὸ παιδί δὲν
θ' ἀνθέξῃ, εἶπε ὁ γιατρός. Θὰ σὰς
στείλῃ μιὰ νοσοκόμα.

— Ὡ ὦχι, γιατρέ μου, ἔκανε ἡ κυ-
ρία Αὐρηλία καὶ ἄρχισε νὰ τρέμῃ

Ἡ Σουλβία ἀνέβηκε καὶ κάθησε ἐπάνω στὸν μαντρότοιχο
(Σελ. 462, στ. β')

δλόκληρη. Σὰς παρακαλῶ, ἀφήστε
νὰ μὲ περιποιηθῇ ἡ Σουλβία, ξέρει
ὅλες μου τίς συνήθειες.

— Καὶ εἶναι ἡμερὴ κι' ὑπομονε-
τικὴ ὅσο δὲν θάταν καμμιά ἄλλη,
πρόσθεσε ὁ γιατρός ἐπιτιμητικὰ. Δὲν
μ' ἀρέσει νὰ στενοχωρῶ τοὺς ἄρρω-
στους, ἀλλὰ πρέπει νὰ σὰς πῶ τὴν
ἀλήθειαν: τὸ κοριτσάκι αὐτὸ σὰς πε-
ριποιεῖται καλύτερα ἀπ' ὅ,τι ἂν εἴ-

σαστε μητέρα τῆς, ἐσεῖς ὅμως τῆς
φερθήκατε ὅπως ἔπρεπε;

Ἡ κυρία Αὐρηλία δὲν ἔδωσε εὐ-
θὺς ἀπάντησιν. Γιά λίγην ὥρὰ ἔμεινε
ἀκούνητη, μὲ τὰ μάτια κλειστὰ μὲ
τὰ χέρια σταυρωμένα. Στὸ τέλος ψι-
θύρισε:

— Αὐτὸ ποὺ μοῦ λέτε τώρα ἐσεῖς,
τὸ ἔχω πεῖ κι' ἐγὼ πολὺ συχνὰ στὸν
ἑαυτό μου. Μὰ τώρα πιά εἶναι πολὺ
ἄργά, δὲν μπορεῖ νὰ διορθωθῇ τίποτε.

— Ὅλα διορθώνονται,
εἶπε ὁ γιατρός. Καὶ γιὰ
νὰ κάνετε τὴν καλὴ ἄρ-
χή πάρετε μιὰ ὑπηρε-
τρια καὶ δεχθῆτε νάρθη
μιὰ νοσοκόμα.

— Δὲν θέλω νὰ μὲ πε-
ριποιηθῇ κανένας ἄλλος
ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Σουλβία,
μουρμούρησε ἡ ἄρρωστη.
Συμφωνήστε ἂν θέλετε,
μὲ καμμιά γυναίκα νὰ
ἐρχεται νὰ κάνῃ τὸ νοι-
κοκυριό, ἀφήστε μου ἔ-
μως τὴ Σουλβία κοντὰ
μου.

Ἔτσι ἡ Σουλβία ἐξα-
κολούθησε νὰ κάνῃ τὴ
νοσοκόμα. Ἐμαθε νὰ ἐ-
τοιμάζῃ ζεστά, νὰ γεμί-
ζῃ μπουτίλλιες, νὰ σιάνῃ
τὰ μαξιλάρια καὶ τὸ κρεβ-
βάτι τῆς ἄρρωστης. Ἡ
κυρία Αὐρηλία δὲν μπο-
ροῦσε νὰ κάνῃ οὔτε στιγ-
μὴ χωρὶς αὐτήν, μὰ τὸ
παιδί ἀπελιπύζονταν βλέ-

ποντας τὴ ματιά τῆς ἄρρωστης πάν-
τοτε ἀνήσυχη, πάντοτε γεμάτη μὲ
μιὰ κρυφὴ θλίψη καὶ ἀγωνία.

Ἐνα πρωῒνὸ τοῦ Νεμέωρη, μὴ ξέ-
ροντας πῶς νὰ ἐκτελέσῃ μιὰ ὁδηγία
τοῦ γιατροῦ, ἔτρεξε στὴ βίλλα. Ὅταν
χτύπησε τὴν ἐξώπορτα, ἀκουσε πο-
δοβολητὸ στὴ δεινδροστοιχία.

— Εὐὸ εἶναι, Σουλβία; φώναξε ὁ
Πέτρος. Τὰ ἔμαθες, οἱ Γερμανοὶ ζῇ-

τοὺν ἀνακωχή! Σήμερα φεύγουμε! Ἡ Σουλβία, ἀπομονωμένη ἀπὸ τὸν κόσμον μὲ τὴν ἀρρώστεια τῆς ξαδέρφης τῆς, δὲν ἤξερε τίποτε ἀπ' ὅσα εἶχαν συμβεῖ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα.

— Τί χαρά, ἔκανε κοκκινίζοντας ἀπὸ τὴ συγκίνησή της Ὁ πόλεμος θὰ τελειώσῃ.

Ὁ Πέτρος κρατώντας τὸ κοριτσάκι ἀπὸ τὸ χέρι μπήκε τρέχοντας στὸ σπίτι ἀπ' ὅπου ἀκούγονταν θυμωμένες φωνές.

— Ναί, Μαργαρώ, φώναζε ἡ Μαρία. Θὰ τὰ βάλῃς κι' αὐτὰ μαζί!

— Αὐτὸ δὲ ἔλειπε διαμαρτυρόταν ἡ Μαργαρώ, νὰ βάλῃ τέτοιες βρωμιές μέσ' στὴ βαλίτσα.

— Εἶσαι πολὺ κακιά, Μαργαρώ, νὰ μὲ κάνῃς νὰ κλάψω σήμερα ποὺ χαίρεται ὅλος ὁ κόσμος.

Ὁ Πέτρος ἐξήγησε ἐμπιστευτικὰ στὴ Σουλβία:

— Γιὰ τὰ σαλιγκάρια εἶναι πάλι ὅλη ἡ φασαρία. Ἡ Μαρία θέλησε νὰ τὰ χῶσῃ στὴν καπελλιέρα γιὰ νὰ τὰ πάρουμε μαζί μας στὸ Παρίσι. Μὰ ἕνα κατάρφερε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ κουτί του καὶ γέμισε σάλια τὸ καλὸ καπέλο τῆς Φρανσίνας. Φαντάσου λοιπὸν τὸ θυμὸ τῆς Μαργαρώς.

— Σὺ ἔφερα τὴ Σουλβία, γιὰγιά, ἔκανε ὁ Πέτρος μπαίνοντας στὸ σαλόνι.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔφυγε τρέχοντας γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸν καυγά.

Ἡ Σουλβία πλησίασε τὴν τυφλὴ κυρία καὶ τῆς φίλησε μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι.

— Ὁ κυρία, φεύγετε! ἔκανε λυπημένη.

— Θὰ μείνῃς ὁλομόναχη, καϊμένο παιδί, εἶπε ἡ κυρία Φερτέ. Τὸ ξέρω, θὰ σοὺ λείψουμε. Πῶς εἶναι ἡ ξαδέλφη σου;

— Πολὺ ἄσχημα, κυρία, ἔτσι λέει ὁ γιατρός. Ἀπόψε πέρασε πολὺ ἄσχημη νύχτα. Τίναζόταν κάθε τόσο καὶ φώναζε: «Συγχώρησέ με, Σουλβία, συγχώρησέ με!» Πῆγα κοντὰ της καὶ τὴν ἀγκάλιασα καὶ τὴ φίλησα καὶ τότε ἔγειρε τὸ κεφάλι της ἐπάνω μου καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ μ' ἕνα παράπονο ποὺ μοῦ ράγιζε τὴν καρδιά. Ξέρετε, κυρία, αὐτὸ ποὺ μεφοβίζει περισσότερο ἀπ' ὅλα γιὰ τὴν υγεία της, εἶναι νὰ τὴν βλέπω τόσο ἡμερᾶ καὶ γλυκειά.

— Καὶ ἡ Σουλβία μου ὅμως ἔγινε ἡμερᾶ καὶ γλυκειά, εἶπε ἡ κυρία Φερτέ καὶ τράβηξε τὴν μικρὴ κοντὰ της.

— Ὁ κυρία, ἐσεῖς μὲ κάνετε νὰ γίνω. Ὅλα ὅσα εἶχα μὲ τὴν ξαδέλφη μου τὰ ξέχασα τὴν νύχτα ἐκεῖνη

ποὺ πῆγα νὰ φέρω τὸ γιατρό. Δὲν εἶναι παράξενο; Κι' ὕστερα μὲ μάθατε νὰ ἀγαπᾶω τὸν καλὸ Θεό. Προσεύχομαι κάθε μέρα καὶ τὸν παρακαλῶ νὰ τὴν κάνῃ καλά, ἢ νὰ τῆς συγχωρήσῃ ὅλες τὶς ἁμαρτίες της, ἂν εἶναι νὰ πεθάνῃ. Ὁ, κυρία, ἂν πεθάνῃ τί θάπογίνω ἐγώ; ἔκανε ἡ καϊμένη ἡ Σουλβία ποὺ μὲ κόπο συγκρατοῦσε τὰ δάκρυά της. Ὁ πόλεμος θὰ τελειώσῃ. Θὰ μπορούσα νὰ γυρίσω στὸν τόπο μου. Μὰ ὁλομόναχη δὲν θὰ μ' ἀφήσουν νὰ πάω.

— Δὲν θὰ εἶσαι ὁλομόναχη, μικρούλα μου, μίλησα γιὰ σένα μὲ τὸν παπᾶ μας. Ἄν ἡ ξαδέλφη σου πεθάνῃ θὰ σὲ παραδώσῃ ὁ παπᾶς σ' ἕνα ἀνθρωπο δικό του γιὰ νὰ σὲ φέρῃ στὸ Παρίσι. Κι' ἐκεῖ πιά ὁ γιός μου θὰ φροντίσῃ γιὰ σένα.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία, εἶπε ἡ Σουλβία μὲ συγκίνηση.

Καὶ πρόσθεσε κοκκινίζοντας:

— Εἶμαι ἀρκετὰ μεγάλῃ τώρα πιά καὶ μπορῶ νὰ δουλέψω. Θὰ φροντίσετε νὰ μοῦ βρῇτε μιὰ θέσῃ, δὲν εἶν' ἔτσι; Δὲν ξέρετε πόσο ὑπέφερα ἄλλοτε, ὅταν ἡ κυρία Αὐρηλία μὲ κατηγοροῦσε πῶς τῆς ἔτρωγα τὸ ψωμί της.

— Μὴν τὰ συλλογίζεσαι αὐτὰ τὰ πράγματα, παιδάκι μου, ἔκανε ἡ καλὴ κυρία.

Κι' ἀφοῦ ἔμεινε σκεπτική γιὰ λίγη ὥρα, σὰν νὰ μὴν ἤθελε νὰ φανερώσῃ στὴ μικρὴ τὶς ὑποψίες της, πρόσθεσε:

— Μείνε ἡσυχῇ, παιδί μου, μπορεῖ νὰ μὴν εἶσαι τόσο φτωχή, ὅσο νομίζεις.

Τὸ βράδυ ἡ Σουλβία πῆγε καταλυπημένη στὴ βίλλα γιὰ νὰποχαιρετήσῃ τοὺς φίλους της τὴν ὥρα ποὺ ἀνέβαιναν στὸ ἀμάξι. Τὰ τρία παιδιὰ, καταχαρούμενα ποὺ θὰ γύριζαν στὸ Παρίσι καὶ θάβρισκαν ξανά τοὺς γονεῖς τους δὲν πρόσεξαν καὶ πολὺ τὴ λύπη τῆς Σουλβίας. Ἡ κυρία Φερτέ ὅμως τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀγαπημένο μου παιδί, εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη ποὺ σὲ γνώρισα. Μείνε πάντοτε ἔτσι θαρραλέα καὶ καλὴ καὶ ὅποτε εἶσαι στενοχωρημένη ἔλα ἀμέσως νὰ βρῇς τὴ γριά φίλη μου.

Καϊμενούλα Σουλβία, τί μόνῃ ὁλομόναχη ποὺ αἰσθάνεται τώρα. Βρίσκοντας μιὰ στιγμή εὐκαιρία, τὴν ὥρα ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθεῖ ἡ ξαδέλφη της, ἀνέβηκε ἐπάνω στὸ μαντρότοιχο, ὅπου τόσες φορές εἶχε καθήσει ρεμβάζοντας. Ὁ φθινοπωρινὸς ἡλιος χρύσωνε ὅλο τὸ περιβάλλον.

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON AAKIASHZ

ΟΙ ΧΟΡΕΥΤΡΕΣ

Δὲν εἶναι εὐκολο πρᾶμα νὰ κατέβῃ κανεὶς ἀπὸ τὴ Νεάπολη στὴ Θεσσαλονίκη. Ἡ Νεάπολη βρίσκεται ψηλά, ψηλά εἶναι καὶ πρὸ μακρινῆ συνοικία τῆς Θεσσαλονίκης. Οἱ μπαμπάδες, οἱ μαμάδες κατεβαίνουν βέλαια, τὸ πρωῒ. Τραβοῦν γιὰ τὰ καπνομάγαζα, γιὰ τὶς δουλειές τους. Μὰ τὰ παιδιὰ;

— Τὰ παιδιὰ εἶναι μπελάς, λένε οἱ μεγάλοι. Ποῦ νὰ τὰ σέρνει κανεὶς μαζί του;

Καὶ ὅμως. Ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Φροσούλα κατέβηκαν στὴ Θεσσαλονίκη. Μπήκανε στὸ λεωφορεῖο. Τί χαρὰ στὴν κατηφορία! Πῶς παραμέριζε ὁ κόσμος τρομαγμένους! Σταματήσανε σ' ἕνα δρόμο ποὺ τὰ σπίτια ὅλα εἶναι μεγάλα καὶ ἔχουν κολόνες. Περάσανε κάτω ἀπὸ τὶς κολόνες, φθάσανε στὴ θάλασσα. Ἄλλο πρᾶμα εἶναι νὰ βλέπεις τὴ θάλασσα ἀπὸ δῶ, ἀπὸ κοντὰ, ἀπὸ τὴν προκυμαία κι' ἄλλο νὰ τὴν ἀντικρύζῃς ἀπὸ ψηλά, ἀπ' τὴ Νεάπολη. Ἐδῶ ἡ θάλασσα σαλεύει, σηκώνονται τὰ νερά της, ξαναπέφτουν, ἀφρίζουν. Φυσάει δροσερὸ ἀεράκι, φυσάει πάνω στὰ μάγουλα, στὰ πόδια καὶ πρέπει νὰ βασιτᾶς καλὰ τὸ φρόγγο σου, μὴ σοὺ τὸν πάρει ἀπὸ τὰ μαλλιά. Ἀπ' τὴ Νεάπολη ἡ θάλασσα φαίνεται ἀκίνητη, ἡσυχῇ. Μόνο τὰ βαποράκια κυνοῦνται σιγὰ σιγὰ καὶ χάνονται στὸ βάθος. Ἀχόρταγῃ εἶναι ἡ θάλασσα νὰ τὴ βλέπῃς ἀπὸ κοντὰ. Ὅμως ἡ θεία λέει:

— Ἐ! Φροσούλα, Ἑλένη, φτάνει πιά. Θὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο. Ἐχουμε νὰ βγάλουμε καὶ εἰσιτήρια. Τί κόσμος στὸν κινηματογράφο, τί γυναῖκες! Σβύσανε τὰ φῶτα, ἄρχισε νὰ παίζῃ ἡ μουσική. Στὴν ταινία, μιὰ κυρία μὲ ἄσπρο φουστάνάκι, κοντὸ-κοντὸ, δαντελένιο, γύριζε κύκλους ξανά καὶ ξανά. Χόρευε. Χόρευε ὥρα πολλή. Γύριζε βόλτες, βόλτες, γύρους, στηριζότανε μόνο στὸ ἕνα δάχτυλο τοῦ ποδιοῦ της, καὶ δὲν τρίκλιζε, δὲν ἔπεφτε καθόλου. Ἦταν νὰ θαυμάσῃς.

Εἶχε τὸ κεφάλι γυρτό, τὰ χέρια ἀπλωτά, στὸ ἕνα κρατοῦσε μεγάλο μανδύλη λεπτὸ, ποὺ ἀνοιγότανε καὶ μαζεῦετανε καθὼς χόρευε ἡ κυρία.

Ὑστερα γέμισε ἡ σκηνὴ ἀπὸ κυρίες μὲ τέτοια κοντὰ φουστάνάκια, ἄσπρα καὶ δαντελωτά. Χορεύανε ὅλες μαζί στὴ σειρά. Ἀναψαν τὰ φῶτα.

— Τί ὥραϊα, εἶπε ἡ Ἑλένη, τρίβοντας τὰ μάτια της μὲ τοὺς γρόθους. Ἐ, Φροσούλα, ἔ, καλὴ θεία, σ' ἄρεσε;

— Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ. — Μπελάδες

Ἡ Ἀρκούδα διάλεξε ἕνα ντιβάνι, ποὺ τῆς φάνηκε ἀρκετὰ γερὸ γιὰ νὰ σηκώσῃ τὸ βάρος της, καί, ἀφοῦ φόρεσε τὶς μπυζάμες της, ξαπλώθηκε γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Ξαφνικὰ ὅμως ἔσπασε ἡ σομιμέρα τοῦ ντιβανιοῦ, ἡ Ἀρκούδα βρέθηκε χάμω, καὶ μπορείτε νὰ φαντασθῇτε τὸν τρομὸ τῶν μικρῶν ζώων ποὺ κοιμοῦνταν ἀπὸ κάτω. Ξεφώνησαν αὐτὰ, ξεφώνιζε κι' ἡ Ἀρκούδα:

— Τί κατάσταση εἶναι αὕτη;... Κύριε Νῶε! κύριε Νῶε!... Τέτοιες ψεύτικες σομιμέρες βάλατε στὰ κρεβάτια μας; Παγίδες μᾶς στήσατε γιὰ νὰ πέσουμε νὰ σκοτωθοῦμε;

Ὁ Νῶε ἔτρεξε πάλι κι' εἶδε κι' ἔπαθε ὥς νὰ ἡσυχάσῃ τὴ θυμωμένη Ἀρκούδα ποὺ, γιὰ νὰ περάσῃ τὴ νύχτα της, κάθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα πλιάν.

Ὁ Σκαντζόχοιρος, γυρεύοντας θέσῃ, τὴν πλησίασε καὶ τῆς εἶπε:

— Κυρία Ἀρκούδα, μὲ παίρνετε, σὰς παρακαλῶ στὰ γόνατά σας; Δὲν εἶμαι πολὺ βαρὺς καὶ δὲ θὰ σὰς κουράσω. Ἐπειτα ἔχω καὶ τ' ἀγκάθια μου, ποὺ θὰ διώχνουν ἀπὸ κοντὰ μας τὰ πειραχτήρια.

— Μπά! ἔκαμε ἡ Ἀρκούδα καὶ πῶς δὲν τᾶφθηκε στὸ βεσιτιάριο; Ὅπλα δὲν εἶναι κι' αὐτὰ;

— Παρακάλεσα τὴν κυρία Νῶε νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὰ κρατήσω, ἀποκρίθηκε ὁ Σκαντζόχοιρος. γιὰτὶ ἐγὼ εἶμαι ἕως μικρό, ἀδύνατο, δὲν εἶμαι κανένα θεοῖο.

— Καλὰ λοιπὸν, ἀνέβα πάνω μου καὶ κοιμήσου.

Ὁ Σκαντζόχοιρος ἀνέβηκε στὰ γόνατα τῆς Ἀρκούδας καὶ σὲ λίγο κοιμόνταν κι' οἱ δύο.

— Τὰ εἰσιτήριά σας παρακαλῶ! τοὺς ἔγνησε μιὰ φωνὴ κοντὰ στ' αὐτιά τους.

Ἦταν ὁ Πίθηκος, ποὺ εἶχε βρεῖ ἕνα κασκέτο σιδηροδρομικοῦ καί, γιὰ νὰ γελᾷ, ἔκανε τὸν ἐπιθεωρητὴ τοῦ τραίνου καὶ ἔμπνοῦσε τὰ κοιμισμένα ζῶα γιὰ νὰ τοὺς γυρεῖ τὰ εἰσιτήριά τους.

— Ποιὰ εἰσιτήρια; ἔκαμε ἡ Ἀρκούδα σιδηροδρομικὸς εἶναι δῶ ἡ τράμ;... Ἀ, κατεργάση, μᾶς κοροϊδεύεις; Χάσου μὴ χυμῆξω!

Κι' ὁ Σκαντζόχοιρος ποὺ ἔμπνησε, πέταξε ἐν' ἀγκάθι στὸν Πίθηκο ποὺ πῆγε παρακάτω. νὰ πειράξῃ κανένα ἄλλον.

— Τὸ εἰσιτήριό σας, παρακαλῶ!
 Ὁ Λέοντας ξύπνησε, εἶδε τὸν ψευτοεπιθεωρητή, τὸν γνώρισε ἀμέσως καὶ τοῦ εἶπε:
 — Χρῶστα χάρη, κακόμοιρε, πού ἔχω ἀφήσει τὰ νύχια μου καὶ τὰ δόντια μου στὸ βεστιαῖο! Ἄντε, μάρε!
 Κι' ὁ Πίθηκος, γελώντας ἐξακολούθησε τὴν περιοδεία του.
 (Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εὐθύς, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμά του, ὁ μικρὸς Κατρυὰ βγήκε ἀπὸ τὴ χαούντα καὶ γλύστρησε στὴ γῆ. Ἦταν καίρος. Τὸ ἄλλο λεπτό ὁ ἀνεμος εἶχε ἀρπάξει τὴ χαούντα ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ Καντούρ καὶ τὴν τίναξε εἰκοσι μέτρα μακριὰ, σπάζοντάς τὴν σὲ ἄπειρα κομμάτια.

Οἱ ταξιδιώτες ἔμειναν λίγες στιγμὲς ἀκίνητοι καὶ ζαλισμένοι. Ὅλα στριφογύριζαν γύρω τους. Τὰ βουητά καὶ τὰ σφυρίγματα τοῦ ἀνέμου τοὺς ξεκούφαιναν. Ὅστος ἐπρεπε νὰ κάνουν μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ φθάσουν στὸ χάνι, ἀπ' ὅπου δὲν τοὺς χωρίζαν πιά παρά λίγα μέτρα. Πιάνοντας ἀπ' τὴ ζώνη τὸν Ντάρλι πού μόλις στεκόταν στὰ πόδια του καὶ χρησιμοποιώντας γιὰ προπύργιο τὸ πελώριο σῶμα τοῦ Καντούρ, πού μόλις εἶδε τὸν μικρό του ἀφέντη κάτω, ἀποφάσισε νὰ ξαναρχίσῃ τὸ δρόμο του, ὁ φακίρης τράβηξε τὸ παιδί κατὰ τὸ χάνι.

Κατάφεραν μὲ δυσκολία νὰ κάνουν μερικά βήματα. Μὰ ξαφνικὰ ὁ ἀνεμος φύσηξε πάλι μὲ καινούργια ὁρμή καὶ τοὺς ἔριξε καὶ τοὺς δυὸ χάμω. Σηκώθηκαν ἀμέσως, μ' ὅλο πού μὲ τὸ πέσιμό τους εἶχαν χτυπήσει ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Μὰ δὲν πρόφτασαν νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους κι' ὁ ἀνεμος τοὺς ξανάριξε. Ἐπρεπε νὰ τὸ πάρουν ἀπόφαση πῶς δὲν θὰ μπορούσαν νὰ σταθοῦν ὀρθοί.

Ἐπῆσαν λοιπὸν μπρούμυτα καὶ τεντώνοντας τὸ σῶμα τους σὲ ὅλο του τὸ μήκος, ὥστε νὰ παρουσιάζουν ὅσο τὸ δυνατόν μικρότερη ἀντίσταση στὸν ἀέρα, ἄρχισαν νὰ σέρνονται μὲ τὰ τέσσερα, ἀπλώνοντας πότε τὸ ἓνα χέρι τους καὶ πότε τὸ ἄλλο. Ἔτσι μὲ κόπο πολὺ κατόρθωσαν νὰ φθάσουν ὡς τὴν πόρτα τοῦ χανιοῦ πού θὰ τοὺς χρησίμευε γιὰ καταφύγιο.

Μὲ τὴν ἀνακούφιση ἀνέπνευσαν ὅταν ἐπιτέλους πέρασαν τὸ κατώφλι καὶ ἔκλεισαν τὴν πόρτα ἀπὸ πίσω τους. Ὁ Καντούρ τοὺς συνόδευσε, γιατί σ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ χάνια ὁπάρχει καὶ χωριστὸ διαμέρισμα γιὰ τὰ ζῶα, εἴτε ἄλογα εἶναι, εἴτε ἐλέ-

φαντες, καὶ βολεύτηκε σὲ μιὰν ἄκρη. Ὅστος κι' ἐδῶ πού βρίσκονταν οἱ ὁδοιπόροι μαρ δὲν ἦταν ἀπόλυτα ἐξασφαλισμένοι κι' ἦταν μεγάλος φόβος μήπως ἀπ' τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη ἢ θύελλα ἀρπάξει τὴ σκεπή τοῦ ἀσύλου τους.

Ἡ σκεπή αὐτὴ δὲν ἦταν βαλμένη ἀπευθείας ἐπάνω στοὺς τέσσερις τοίχους τοῦ κυρίου, ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ δικά μας σπίτια, μὰ βρισκόταν καρφωμένη ἐπάνω σὲ δοκάρια ἀρκετὰ ψηλά πού ἄφηναν ἓνα κενὸ μισοῦ μέτρου σχεδὸν ἀνάμεσα στὴ σκεπή καὶ στὸν τοίχο ἀπ' ὅπου ἔμπαινε ὁ ἥλιος καὶ τὸ φῶς, γιατί στὸ χάνι δὲν ὑπῆρχαν ἄλλα παράθυρα.

Τούτῃ τῇ φορὰ ὁ φακίρης δὲν εἶχε μαζέψει τὰ ξερόκλαδα γιὰ νὰ βράσῃ τὸ ρύζι, οὔτε εἶχε κόψει τὰ χόρτα πού θὰ χρησίμευαν γιὰ τὸ δεῖπνο τοῦ Καντούρ καὶ γιὰ τὸ στρώμα τοῦ Ντάρλι.

Μὰ γιὰ ὅλα αὐτὰ εἶχε φροντίσει ἡ Θεία Πρόνοια.

Γιὰ καλὴ τους τύχη οἱ τελευταῖοι ταξιδιώτες πού εἶχαν περάσει ἀπ' τὸ χάνι, εἶχαν ἀφήσει μιὰ-δυὸ ἀγκαλιὰς ξερόκλαδα καὶ μερικά δεμάτια χόρτο. Ἔτσι, μ' ὅλο πού ἡ θύελλα λυσομανοῦσε ἀπέξω, κι' ὁ ἀνεμος στριφογύριζε μ' ἀπερίγραπτη ὁρμή γύρω ἀπὸ τὸ κτίριο, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸ σηκώσῃ στὸν ἀέρα, ὁ φακίρης, πού σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ εἶχε συνέλθει κάπως, ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη του τὸ ἀχώριστο τσουκαλάκι του μὲ τὸ ρύζι, κι' ἀφοῦ ἄναψε φωτιά στὴν πύρρο φυλαγμένη γωνιά τοῦ σπιτιοῦ, ἔβγαλε νὰ βράσῃ τὸν συνηθισμένο λαππά.

Ὅσο γιὰ νερό, ἀπ' αὐτὸ εἶχαν καὶ μὲ τὸ παραπάνω, γιατί μόλις οἱ ὁδοιπόροι ἔκλεισαν τὴν πόρτα ἀπὸ πίσω τους, ἄρχισε νὰ πέφτῃ σωστὴ νεροποντή, κι' ἡ βροχή, μπαίνοντας ἀπὸ μιὰ τρύπα τῆς σκεπῆς, σχημάτισε σὲ λίγο σωστὸ ρυάκι πού περνοῦσε τὸ χάνι ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη στὴν ἄλλη.

Δίχως νὰ περιμένῃ, ὡς πού νὰ βράσῃ τὸ ρύζι, ὁ Ντάρλι ξαπλώθηκε σ' ἓνα δεμάτι ξερόχορτα πού βρίσκονταν σὲ μιὰ στεγνὴ γωνία κι' ἔμεινε ἐκεῖ βυθισμένος σὲ νάρκη, χωρὶς ὅ-

μως ν' ἀποκοιμηθῇ κι' ὀλότελα,

Ὁ φακίρης, ὅταν ἐτοιμάσθηκε ὁ λαππάς, ἔβγαλε τὸν κεσὲ κοντὰ στὸ παιδί, μὰ ὁ μικρὸς Κατρυὰ δὲν εἶχε οὔτε κἀν τὸ κουράγιο ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του καὶ τὸν πάρῃ.

Ὅσο γιὰ τὸν Κοτεσούπρυα, αὐτὸς ἔφαγε τόσο ρύζι, ὅσο χωροῦσε στὴ χούφτα τοῦ χεριοῦ του κι' ὕστερα ἄρχισε τὶς προσευχὲς του καὶ τὶς μετάνοιές του.

Ἐὰν ὁ Ντάρλι δὲν ἦταν τόσο νυσταγμένος, θὰ παρατηροῦσε ὅτι καὶ τὰ χαρακτηριστικά, μὰ καὶ ὅλη ἡ στάση τοῦ φακίρη ἐδειχναν ἀφανη κούραση. Τώρα κι' ἀρκετὸν καιρὸ ὁ μικρὸς εἶχε προσέξει πῶς ὁ σύντροφός του ἐδειχνε μεγάλη ἐξάντληση καὶ τὸ βῆμα του δὲν ἦταν ζωηρὸ ὅπως ἄλλοτε. Μολαταῦτα πολὺ σπάνια ἀνέβαινε ἐπάνω στὴ χαούντα, ἀναγκαζόταν ὅμως νὰ συντομεύῃ τὶς πορεῖες τους καὶ νὰ μεγαλῶνῃ τοὺς σταθμούς του. Σήμερα τὸν εἶχε ταιπωρήσει πολὺ κι' ἡ περιπέτεια μέσ' στὴ θύελλα κι' ἐκεῖ πού στεκόταν γονατιστός, τὸ σῶμα του ταρζόταν ἀπὸ δυνατός ἀνατριχίλες.

Μέσα στὸ χάνι ὅλα ἦταν σιωπηλὰ καὶ ἥσυχα. Ἐξω ὅμως ἡ θύελλα ἐξακολουθοῦσε. Κάθε λεπτό μιὰ ἀστραπή ἔσχιζε τὰ σκοτάδια κι' ἡ λάμψη τῆς, περνώντας ἀπὸ τὰ ἀνοίγματα τῆς σκεπῆς, φωτίζε ὀλόκληρο τὸ χάνι μ' ἓνα πρασινωπὸ φῶς. Ὁ σίφουνας ἔσπαζε καὶ ξεριζῶνε τὰ δέντρα. Ἡ βροχή ἔπεφτε μὲ τόση ὁρμή, πού νόμιζε κανεὶς πῶς εἶχαν ἀνοίξει οἱ καταρράκτες τ' οὐρανοῦ καὶ θὰ πνιγόταν ὁ κόσμος· ἡ βροντὴ μπουμπουνίζε δίχως διακοπὴ κι' ὁ ἀνεμος σφύριζε, σκεπάζοντας πολλὰς φορές μὲ τὴ φωνή του κάθε ἄλλον ἥχο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΓ'.

Δραματικὲς ἐξηγήσεις

Ἐξάφνα ἡ πόρτα ἀνοίξε μὲ κρότο καὶ μέσα μπήκαν ἓνας ἄντρας κι' ἓνα παιδί ὡς δεκαπέντε ἐτῶν. Κι' οἱ δυὸ τους ἔσταξαν ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια καὶ φαίνονταν τόσο ἐξαντλημένοι πού μόλις μπορούσαν νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους.

— Ἐλεος, ἔλεος, εἶπε ὁ ἄντρας, πού ἦταν ντυμένος σὰν φακίρης, μὲ παρακαλεστικὴ φωνὴ πρὸς τὸν Κοτεσούπρυα, πού εἶχε τὸ πρόσωπό του γυρισμένο ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά. Ἐλεος γιὰ τὸ δυστυχισμένο μου παιδί πού πεθαίνει ἀπὸ τὴν πείνα!

Ἀκούγοντας τούτῃ τῇ φωνῇ, ὁ Κοτεσούπρυα πού βρισκόταν γονατιστός, σηκώθηκε μ' ἓνα πήδημα δόλορος καὶ χύμηξε ἐπάνω στὸν νεοφερμένον.

— Καθατακελὸς! φώναξε. Ἐσὺ ἐδῶ; Τί γυρεύεις, ἄθλιε, μπροστά μου;
 — Ὁ μαχαραγιὰς Ραχὸν Σίγκ! φώναξε ὁ Καθατακελὸς, γιατί αὐτὸς μὰζι μὲ τὸν Κεμπίρ, ἦταν πού εἶχαν μπεῖ ἔτσι ξαφνικὰ στὸ χάνι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΥΧΝΑ Διαπласόπουλα ρωτοῦν τὴ Διάπλασι τί γνώμη ἔχει γιὰ τὸ Θέατρο καὶ τὸν Κινηματογράφο, ποῖδ ἀπὸ τὰ δυὸ εἶναι ἀνώτερο καὶ ποῖδ θὰ ἐπικρατήσῃ μιὰ μέρα τελειωτικά. Παρακολουθώντας αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις, σχηματίζω τὴν ἰδέαν πῶς τὰ περισσότερα παιδιὰ πιστεύουν πῶς ὁ Κινηματογράφος εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τὸ Θέατρο καὶ πῶς μὲ τὴν ὑπεροχὴν αὐτὴ κοντεύει νὰ τὸ καταργήσῃ, νὰ τὸ κλείσῃ. Ἡ Διάπλασις ἀπεναντίας, ὅπως κι' ἐγώ, φρονοῦμε πῶς τὸ ζωντανὸ Θέατρο εἶναι ἡ ἀληθινὴ τέχνη, πῶς ὁ Κινηματογράφος δὲν κάνει ἄλλο παρὰ νὰ τὸ μιμῆται — κάποτε καὶ νὰ τὸ παριστᾷ — καὶ πῶς δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος νὰ λείψῃ ποτέ, γιατί ὁ μορφωμένος κόσμος προτιμᾷ καὶ θὰ προτιμᾷ πάντα τὸ καλὸ Θέατρο ἀπὸ τὸν πῖδ καλὸ Κινηματογράφο. Καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξη; ὅταν ἓνα θέατρο δίνῃ ἓνα καλὸ ἔργο, κάνει μ' αὐτὸ τόσες παραστάσεις, τόσες πιένες, τόσες εἰσπράξεις, ὅσες δὲν κάνει ἡ καλύτερη ταινία σ' ἓνα κινηματοθέατρο.

Αὐτὸν τὸν καιρὸ, παραδείγματος χάριν, στὸ θερινὸ Θέατρο Ἀλίκης ἔχουμε ἓνα νέο ἔργο τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Σπύρου Μελά «Ὁ μπαμπὰς ἐκπαιδεύεται», τετράπρακτο σατυρικὴ, φαιδρὴ κωμωδία. Παίζεται τώρα δεκαπέντε ἡμέρες, καὶ πάει τόσος κόσμος κάθε βράδυ, πού μπορεί κανεὶς νὰ συμπεράνῃ ἀσφαλῶς πῶς αὐτὸ τὸ θεατρικὸ ἔργο θὰ κάμῃ ἐκατὸ καὶ διακόσιες ἴσως παραστάσεις. Ἀλλὰ μήπως τόσες δὲν ἔκαμε πρότερον ἐτῶν, στὸ Θέατρο τῆς Μαρίας, ἡ «Κοσμικὴ Κίνησις» καὶ κατόπι τὸ «Γνωρίζετε ὅτι» τοῦ κ. Συναδινοῦ; Τόσες δὲν ἔκαμε, λίγο πρωτότερα, ἡ «Αἰωνία Ζωὴ» καὶ ὁ «Ἀρχὼν τοῦ Κόσμου» τοῦ κ. Μωραϊτίν; Καμμιά ὅμως ταινία δὲν παίχτηκε, σὲ κινηματοθέατρο μέσα στὴν Ἀθήνα, περισσότερα ἀπὸ δυὸ-τρὶς ἐβδομάδες. Καὶ σημειώστε πῶς τὸ ζωντανὸ Θέατρο εἶναι πολὺ ἀκριβώτερο ἀπὸ τὸν Κινηματογράφο. Γιὰ νάχῃ λοιπὸν τό-

σοὺς πελάτες ὅταν δίνῃ ἓνα καλὸ ἔργο, θὰ πῇ πῶς δὲν θὰ πεθάνῃ ποτέ. Φυσικὰ, ὅταν τὸ ἔργο δὲν εἶναι τόσο καλὸ, ἢ ὅταν παίζεται ἀπὸ μέτριους ἡθοποιούς καὶ μὲ φτωχὴ σκηνοθεσίαν, ὁ κόσμος προτιμᾷ νὰ δώσῃ δέκα-εἴκοσι δραχμὲς καὶ νὰ ἰδῇ μιὰ μέτρια ἔστω ταινία. Ὅταν ὅμως τὸ ἔργο εἶναι ὅπως δὴποτε ἐνδιαφέρον — εἴτε ὡς κλασσικοῦ ἢ μεγάλου σύγχρονου συγγραφέα ξένου, εἴτε ὡς δικοῦ μας ἀπὸ τοὺς τρεῖς-τέσσερις καλούς πού ἔχουμε — κι' ὅταν παίζεται ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἡθοποιούς μας — Βεάκη, Μαρῖκα Κοτοπούλη, Κυβέλη, Νέζερ, Λογοθετίδης κτλ. — κι' ὅταν ἀκόμα ἡ σκηνοθεσίαν εἶναι πλούσια καὶ καλλιτεχνικὴ — σκηνογραφίαι, ροῦχα, φωτισμοὶ κτλ. — ὁ κόσμος δίνει πρόθυμα καὶ πενήντα δραχμὲς γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν ὥραία παράστασιν. Κι' ἔχουμε γιὰ παράδειγμα, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς καλὲς παραστάσεις τοῦ ἐλεύθερου Θεάτρου — Κοτοπούλη, Ἀλίκης, Ἀργυροπούλου — τὶς παραστάσεις τοῦ Ἑθνικοῦ. Καθὼς θὰ ξέρετε, ὅλο τὸ χειμῶνα, ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριον ὡς τὴν Μάη, κάθε βράδυ (καὶ κάθε ἀπόγευμα τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα) τὸ Ἑθνικὸ εἶναι γεμάτο. Κανένας Κινηματογράφος δὲν μπορεῖ νὰ τὸ συναγωνισθῇ. Γιατὶ παίζει πάντα διαλεκτὰ ἔργα, ἔχει λαμπρούς καὶ τέλεια διδαγμένους ἡθοποιούς, κι' ἡ σκηνοθεσίαν του, μὲ ὅλα τὰ καλλιτεχνικὰ καὶ τὰ μηχανικὰ μέσα, εἶναι πάντα θαυμάσια. Τὰ ἔργα τοῦ Ἑθνικοῦ, πού ἔχουν τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία, κάνουν ἐκεῖ καὶ σαράντα, καὶ πενήντα παραστάσεις. Ἀπὸ τὰ ἐλληνικά, τόσες ἔκαναν καὶ ὁ «Ποπολάρος» μου, κι' οἱ «Φοιτηταί» μου, καὶ τὸ «Φιντανάκι» τοῦ κ. Χόρν, κι' ὁ «Ἰούδας» τοῦ κ. Μελά. Τὰ ἐπιτυχημένα μάλιστα ἔργα ἐπαναλαμβάνονται κάθε τόσο καὶ κάνουν πάλι πιένες. Κι' ὅλα παίζονται θριαμβευτικὰ στὶς περιοδεῖες πού κάνει κάθε καλοκαίρι τὸ Ἑθνικόν, ὅπως στὴν Πάτρα πού πῆγε φέτος καὶ σὲ εἰκοσιπέντε ἡμέρες ἔπιασε 380 χιλιάδες δραχμὲς!

Ὅλ' αὐτὰ μᾶς δείχνουν πῶς ὁ μορφωμένος κόσμος, κι' ἐδῶ ἀκόμα στὴν Ἑλλάδα, δὲν ἔπαψε ν' ἀγαπᾷ τὸ ζωντανὸ Θέατρο καὶ νὰ τὸ προτιμᾷ ἀπὸ τὸν Κινηματογράφο. Κι' ἔτσι πρέπει! Γιατὶ συγκρίνεται ἓνα θέαμα ὅπου βλέπεις τοὺς ἴδιους τοὺς ἡθοποιούς κι' ἀκούεις τὴν πραγματικὴν τους φωνή, μ' ἓνα θέαμα ὅπου οἱ ἡθοποιοὶ εἶναι σκιές, εἰκόνες, μεγαλωμένες φωτογραφίες, κι' ἡ φωνὴ τους ἀκούγεται ἀλλοιωμένη μὲ μηχανήματα «φωνοληψίας», μὲ μικρόφωνα καὶ μεγάφωνα; Τί τὰ θέλετε καὶ τὸ χειρότερο Θέατρο εἶναι κατὰ φρέσκο· ἐνῶ κι' ὁ καλύτερος Κινηματογράφος δὲν εἶναι παρὰ κατὰ διὰ τὴ ρη μ ἔ ν ο, κ ο ν σ ἔ ρ β α. Μποροῦν λοιπὸν νὰ συγκριθοῦν τὰ δυὸ εἶδη, ὅταν μάλιστα τὸ φρέσκο πρᾶγμα εἶναι καὶ καλὸ;

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τὸ καλοκαίρι στὴν ἀκρολιμνιά.

Ἀπὸ τὸν Διεθνή Φωτογρ. Διαγωνισμὸ τοῦ Kodak

ἄλλο ἢ καὶ τὸ ἴδιο, ἂν θέλῃς· ἔχεις τὸ δικαίωμα, ἀφοῦ συνέδῃς αὐτὸ, νὰ στείλῃς καὶ δυὸ μαζί·) **Λεπτήν Καρδούλαν** (ἐξέ- τέλεσα· περιμένω τώρα νέα σου ἀπὸ τὰς Καλάμας·) **Τζέμ** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ναί, νάλληλογραφῇς, νὰ κάνῃς ἢ νὰ λύῃς· Ἀσκήσεις κτλ. ἀλλὰ νὰ γράφῃς «εὐ- χάριστα διηγήματα» δὲν εἶσαι ἀκόμα σὲ θέση καὶ μὴν κοπιᾷς ἀδικα·) **Ἀνθός** **Ἀνεμώνης** (ἔστειλα 4 φύλλα·) **Μελαγχο- λικὴν** **Ὀνειροπόλον** (σ' αὐτὰ, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἀπάντησα· ἢ **Τρελλὴ Νεράϊδα** κι' ὁ **Μόζαρτ** ἔλαβαν ἀραγὰς τὰ τετράδιά σου; γιὰτὶ μοῦ φαίνεται παράξενο νὰ μὴν σοῦ τὰνταποδίδουν·) **Σαλωνίτισσαν** («νοῦ- φαρ» λέγεται κοινῶς ἡ νυμφαία, τὸ γνω- στὸ λουλούδι τῶν λιμνῶν καὶ τῶν βάλτων· γαλλικά λέγεται **νενοφάρ**·) **Φωτεινὸ Σκο- τᾶδι** (χαίρω πολὺ· θὰ εἶδες τὴν ἐγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· ἔστειλα «Π. Πνεῦμα»·) **Ἀργεμμένην Θάλασσαν** (τὰ ἔλαβα ὅλα· καλὸ ταξίδι καὶ ἰσως καλὴ ἀντάμωσις·) **Γρίφον** (φοβερὴ ζέστη, ἀλήθεια· ἔλαβα κι' ἐξετέλεσα· ἢ **Σ.** ἐξακολουθεῖ·) **Ἀρσα- κειάδα Νο 11** (φαντάζομαι τὴ μεγάλη σου λύπη, ἀλλὰ πρέπει νὰ κάνῃς ὑπομο- νή·) **Ταρζάν** (ἔστειλα νὰ παραγγελλέντα φυλλάδια·) **Ταξιδιώτην** (κρίμα! τὸ πρό- σωπο, μαῦρο, δὲν διακρίνεται καθόλου· ἢ φωτογραφία ὅμως ἔχει πολλή «κίνησις»·) **Ὀνειρον τοῦ Δάντου** (ἐπιτρέπεται·) **Ἀν- θιμμένην Ἀμυγδαλίτσαν** (θὰ τὸ διαβά- σω μετ' ἐπὶ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ· χαί- ρω ποὺ περνᾷς τόσο ὥρατα στὴν «Αγ. Πα- ρακλή»·) **Μαργιολάνι** (ἔστειλα·) **Χαράν** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι σου· ὁ Ὄδηγός ταχυδρομικῶς δρ. 6·) **Παντ. Δ. Καρδασιλάρην** (εἶναι ἐλεύθερο· στείλε λοιπὸν 10 δρ. νὰ σοῦ τὸ ἐγκρίνω·) **Πει- ραιωτάκι, Α. Δήμσον** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Αὐγούστου, θάπαντῇσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 274ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου.

508. Στοιχειόγραφος

Αἰγύπτιος φωτεινὸς θεὸς
Ροάμμα στὴ μέση παίρνει
Κι' ἑλληνικὴ θεὰ τρανὴ
Μπροστά μας τώρα φέρνει.
Δεσποινὶς Πεισματάρκα

509. Μεταγραμματισμός

Χρυσὸ καὶ στρογγυλὸ κυλάει...
Μ' ἀλλάζει ἓνα του μόνο γράμμα
Κι' ἔν' ὄργανο ἀκούεται πού πάει
Τί ὥρατα μὲ τραγοῦδι ἀντάμα!
Κηρύκειον

510. Δημῶδες Αἶνιγμα

Πουλί δὲν εἶναι,
Οὐρά δὲν ἔχει,
Μὰ στὴν οὐρά του
Δυὸ μάτια ἔχει.
Μιχ. Π. Νούσιας

511. Κλίμαξ

Α — Σ
Α — — Σ
Α — — — Σ
Α — — — — Σ
Α — — — — — Σ
Α — — — — — — Σ
Α — — — — — — — Σ

Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει ἓν γράμ- μα. Ἐκ τῶν ὄνω κατὰ σειρὰν: Ὑγρὰ ἔκτασις, ὄρος ἑλληνικόν, πτηνὸν ἀπα- κτικόν, πολύτιμος λίθος. Ἑλληνικὴ λου- τροπόλις, Βυζαντινὸς Αὐτοκράτωρ, θαῦμα.

Τέλος Ἀλκίης

512. Ἐπιγραφή

Ε Ν Φ Ω
Τ Ι Φ Ω
Τ Ι Ζ Ε
Σ Θ Α Ι

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Παλαιὰ Ἑλληνίς

513-517. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν κοινὸν γράμμα — τὸ πτερωτὸν — τὸ ὅποιον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρῶ- τήν, δευτέρον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ καθεξῆς:

Εὐῶδες ἄνθος — Πόλις τῆς Τουρκίας
— Ζῶον τοῦ κυνηγίου — Ποταμὸς τῆς Ρωσσίας — Βαλκανικὴ πρωτεύουσα.
Ἀδελαΐς

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομὴν τοὺς νὰ τὴν στείλουν τὸ γρηγορώτερον. Ἄς ἔχουν ὑπ' ὄψει τοὺς, ὅτι οἱ συνδρομῆς αὐ- τὲς εἶναι ὁ μόνος πόρος· ἢ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκο- λεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀ- πατεῖ ὄχι μόνον μεγάλους κό- πους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξόδα.

518. Φωνηεντόγραφος μετὰ Φω- νηεντολίπουν ἐξ Ἀκροστιχίδος

Δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνηεντός, ὅσαςδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, τῶν ὁ- ποίων ἡ σειρά εἰς ἕκαστον σωρὸν δύ- ται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν τέσσαρες λέξεις, τάχιστα τῶν ὁποίων νάποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου:

* * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

σρδ - σμν - χμς - σσπρ
Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

519. Γρίφος

ο	ο ο ο ο	Τ
ο ο	ο	Τ 1896 Ἐρμού
ο ο ο	ο	π' 1901 Σταδίου
ο ο ο ο ο	ο	Τ 1930 Αἰόλου
ο	ο ο	Τ

το το τιμάω - τιμῶ
μυθ λείπω
το το ἴστημι

Παπαγαλάκι

Τέλος τοῦ 274ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 25

331. Ἀνεμός (ἄν, Αἶμος). — 332. Σκίαθος (σκι, ἄ!, θῶς). — 333. Δήμος - δήμιος. — 334. Καράβι - βάρκα. — 335.

Ε Ι Σ 336. ΥΑΚΙΝΘΟΣ
Γ Α Ο (ἄνθος, κίσσα, ἱκα-
νός, Νίκαια, θίασος,
Τ Η Λ Ε Μ Ο Σ οἶκα, σῆκον). 337.

Ν Τ Λ ΙΑΠΩΝΙΑ (Ἰ - ὄν,
Ε Ο Υ Ἀ - πουλία, Π - νύξ,
Τ Σ Σ Ὠ - μέγα, Ν - ἄμα, Ἰ -
καρία, Ἀ - λυσις). — 338. ΑΡΓΥΡΟΣ -

ΙΟΥΔΑΙΑ - ΜΙΔΑΝΟΝ (Αἶμος, ΡΟΙΑ,
ΓΥΛιπυς, ὙΔΑτογραφία, ΠΑΝίς,
ΟΙΟΣ, ΣΑΝδάλιον). — 339-341. Τανά-
γρα, Καβάλλα, Ἀλάσκα. — 342. Εἰς Ἀ -
γίος, εἰς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός. (εἰς
ἀγὼς, εἰς κηρὶ ὡς, εἰς οὖς, χρ εἰς
τος).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΕ'—512]

ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ = ΚΩΣΤΑΣ
ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΔΗΣ.

Βεδουίνος, Βάσιγκτων

[ΛΕ'—513]

Θλιμμένη Γοητεία, Σφίγξ, Ἀγραμ-
πελη, Πειραιωτάκι, βόλτες στὸ
Ζάππειο, ἔ; Λ—Ν

[ΛΕ'—514]

Δόνιφαν = Ἀνδρὰ Θεοδωρακόπουλε,
δὲν λέγομαι Καραπατῇ. (Διαπλ.: Βέ-
βαια δὲν λέγεται). Ταμπλᾶς θὰ σοῦρθε ἐ-
σένα ποὺ νομίζεις πῶς πρέπει νὰ δίνουμε
τὶς δικές μας Δ/σεις.

Παπουτσωμένος Γάτος

[ΛΕ'—515]

Εὐγενικά Διαπλασάπουλα, περιμένω τε-
τραδιάκια σας. Γράψατε: Θεόδωρον
Παπαθεοδώρου, τετραγ. 109, Οἰκόπ. 5,
Νέα Σμύρνη, Ἀθήναι. Πίστις-Πατρίς

[ΛΕ'—516]

Αποτελέσματα διαγωνισμοῦ μου. Βρα-
βεῖον: Κατακτητὴν, Γολιάθ. Λοιποὺς
ὑπερευχαριστῶ. Μικρὸς Ἀθλητὴς

[ΛΕ'—517]

Προσοχή! Ἀλλαγὴ Δ/σῶς μου: Ἀν-
ναν Μπενηφάλην, Δεργινὸ 3, Ἀθῆ-
νας. Ἀγνουσιᾶτικο Δειλινὸ

[ΛΕ'—518]

Θλιμμένη Γοητεία, γιὰτὶ δὲν ἀπαντᾷς;
Θέλεις νὰ τελειώσω τὴν ἀποκάλυψιν;
Ἀγνουσιᾶτικο Δειλινὸ

[ΛΕ'—519]

Φίλημα Σκιάς, Ἀνθούλα, πῶς τὰ περ-
νᾷς στὸ Μαρούσι; Ἰπάμενε Ἀστέ,
χρόνια πολλά. Μύρτις, Δευκὴ

[ΛΕ'—520]

Καρδιοκλέφτρα, Δουλουδένια Ὑ-
παρξη, γιὰ τίς εὐχὲς μύριες εὐχαρι-
στεῖς. Μαργιολάνι

[ΛΕ'—521]

Διαπλασάπουλα, ἀνταλλάσσω τετραδιά-
κια. Στείλτε: Καν Δημοπούλου, Δε-
ργινὸ 15-B, Ἀθήνας, διὰ:

Δόροδο Κίτσενερ

[ΛΕ'—522]

Λιχουδίτσα, εὐχαριστῶ. Παλιὲ Τρελλῆ
Τραγουδιστή, τὸ μυστήριον ἐξηγεῖται
πῶς εἶσαι στὴ θέα σου καὶ παραθερίζεις.

Σανθὴ Ἑλληνοπούλα

[ΛΕ'—523]

Ηνωμικοτραγωδία ἐτελείωσε: Κυ-
ριαρχος τῆς Γῆς = Γρηγόριος Φλόκας.
Ζήτω ἡ «Ἐλεύθερη Συντροφία»

[ΛΕ'—524]

Ἀλληλογραφῶ μετ' ὅλους-ες. Γράψατε
πρῶτοι Δ/σις: Δνῖθα Παπαδάτου, δι-
κηγόρου, Ζάκυνθος. Τζιτζιφιόγνα

[ΛΕ'—525]

Δήλωσις: Ἀποχωρεῖ τοῦ Συλλόγου ὁ
Τζιλ. Ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ Τζώρτζ
Ράφτ καὶ οὗτος διὰ τοῦ Γολιάθ. Διαγράφε-
ται τὸ Πνεῦμα Ἀντιλογίας.

Θριαμβευτικὴ Ἀυτοκρατορία

[ΛΕ'—526]

Θλιμμένη Γοητεία, στὸ καλὸ. Ἀλη-
σμόνητη ἢ λεπτή σου καὶ εὐγενικὰ
ψυχὴ σου. Λ—Ν

[ΛΕ'—527]

Κυριαρχε τῆς Γῆς, σοῦ δίνω διορία 2
βδομάδες νὰ μοῦ δηλώσῃς ὑποταγή,
ἀλλῶς σὲ ἀποκαλύπτω. Διάλεξε.

Γελαστός Ὑπολοχαγός

[ΛΕ'—528]

Λευκοπυργιώτης = Γ...
Εἰς τὸ γράμμα σοῦ λέω πῶς σὲ ἀπε-
κάλυψα. Δόνιφαν